

Kaçığım Ben

— Gözyaşı · 19 Mayıs 2013

KAÇAĞIM BEN

Bir kaçığım ben

Kırmızı bültenle aranan...

Öyle çok kişiyi öldürdüm ki

vicdanımda muhasebe yapmaktan da vazgeçtim.

Bana uzaktan bakmaları yetti

dokunmaya hacet yoktu.

Bir gülüşüm yetti vurulmalarına

sonra mı?

Usul usul hissettirmeden girdim damarlarına

daha ne olduklarını anlamaya fırsat vermeden

narkoz etkisini gösterdi

kimisi daha ilk dakikalarda kendinden geçerken

kimisinin kendini kaybetmesi zaman aldı

Beni uğraştıranlardan hep gizli zevk aldım

kolay av sevmezdim çünkü.

Kolay olanın ölümü de kolay olurdu.

Acı çekerek ölmelerini seyretmek

çılğınca seviştikten sonra ardından uzanarak zevkle sigara yakmaya benzerdi.

İçime çekerdim acının dumanını

yavaş yavaş

sindire sindire...

Daha elimde ki acıları yıkamaya zaman bulamadan

yeni bir av kestirirdim gözüme.

Günlerce takip eder
en küçük hareketinden ilk hamlesini bulurdum hemen.

Bana göre santranç tahtası gibiydi hayat

hiç bir zaman ilk hamleyi yapmazdım

kurbanın kendiliğinden gelmesini beklerdim.

Merhaba demesi yeterdi piyonu öne sürmeme

bir adım atar sonra geri kaçırdım

ilk işim kalelerini düşürmek olurdu

sonrası mı?

Kolaydı artık mat çekmem.

Yendiğim an toplardım ne var ne yok

talan olmuş tahtayı fırlatır

öldürücü darbeyi vurur ve giderdim ardıma bakmadan.

Şehir şhir

lke lke gezdım kaçarak

her gittiđim yerde izim kaldı

hala aranıyorum

yıllar geçti üstünden bulunamadım bir türlü

kaçmaya devam ettim

hem kendimden

hem kurbanlarımdan.

Gözyaşı